

Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ — превежда Йос. Сжбевъ

Това се случи преди много години Голѣмиятъ корабъ „Велики Океанъ“ се носѣше всрѣхъ безбрѣжния Атлантически океанъ. Той бѣше съ малко платна, защото последнитѣ биха се превърнали на парчета отъ дивитѣ пориви на вѣтъра, които гонѣха кораба по високитѣ вълни. Понѣкога изглеждаше, че той ще се гурне въ дълбинитѣ. Това бѣше прекрасенъ корабъ, управляванъ отъ опитенъ капитанъ, който правѣше всичко за неговата безопасностъ.

Капитанътъ стоеше и наблюдаваше кормчиитѣ. Той погледна около себе, вдигна очи къмъ небето и запѣ:

„Предъ насъ се стилишъ, ти море,
Надъ насъ — заканата на небесата“.

Въ действителностъ бѣше така; Атлантическиятъ океанъ обкръжаваше отвредъ кораба, а небето бѣше покрито съ тъмни облаци. Наоколо не се виждаше ни единъ корабъ, всрѣдъ планинитѣ отъ вълни съ пѣнести гребени.

Освенъ капитана и матрозитѣ — кормчии, на палубата имаше още двама други, — момче на дванадесетъ години и старъ морякъ, съ побѣлѣли коси, развени сега отъ вѣтъра.

Момчето, което гледаше бурното море, хвана изведнажъ стареца за ржцетѣ и извика:

— Тази голѣма вълна не ще ли налети върху насъ, Руди?

— Не, Вилиамъ, нима не виждашъ какъ повърнаха кораба? Ето, тя премина... Но това може да се случи... Може да нахлуе и да ни смете отъ палубата.

— Не ми е харесва много морето, Руди. Би ми се искало да се намѣря отново на брѣга, — отговори момчето и добави: — какви сж тѣзи птици, които лѣтятъ толкова низко надъ водата?

— Ние, моряцитѣ, ги наричаме пилци на майката Беда. Тѣхъ ще видишъ често предъ буря или въ време на буря.

Птицитѣ, за които попита Вилиамъ, бѣха буреветници.

— Вие претърпѣвали ли сте нѣкога крушение? Изхвърляло ли ви е морето нѣкога на необитаемъ островъ, като Робинзонъ Крузо?

— Да, Вилиамъ. Само, че азъ никога не съмъ чувалъ за този Робинзонъ. Зная много такива, които сж търпѣли крушение и сж пренасяли тежки изпитания, но не мога да си спомня за човѣкътъ, за когото ми говорите.

— Всичко това е въ една книга, която четохъ. Мога да ви разкажа... и азъ ще разкажа, когато се успокои морето. А сега, моля ви се, помогнете ми да се спусна долу, защото обещахъ на мама да не се бавя дълго на палубата.

— Добре е да държите всѣкога даденитѣ обещания, — отговори старецътъ. — Дайте ми ржчикката си.

Той проводи Вилиамъ до каютата, а самъ се върна на палубата, кждето дежурѣше.

Майсторъ Риди, както го наричаха, бѣше живѣлъ повече отъ 50 години върху морето. Лицето му бѣше потъмнѣло отъ вѣтъра и слънцето и на бузитѣ му се виждаха дълбоки бразди, но той все още изглеждаше здравъ и силенъ. Руди бѣше служилъ на воененъ корабъ и бѣше обиколилъ всички пояси на земята. Той можеше да разкаже много чудни истории. И трѣбваше да му се вѣрва, защото никога не лѣжеше. Можеше да управлява корабъ, умѣеше да чете и пише и много пжти бѣше прочелъ Библията. Фамилното му име — Риди (готовъ) — съответствуваше напълно на характера му. Той рѣдко се забъркваше; въ време на опасностъ, капитана се съветваше съ него и често приемаше съветитѣ му. Той бѣше сжщински трети помощникъ на капитана

„Велики Океанъ“ можеше да се бори съ най-страшната буря. Този корабъ имаше повече отъ четиристотинъ тона и отиваше къмъ Нови Юженъ Валисъ съ цененъ товаръ отъ английски желѣза и ножове, а сжщо и други манифактурни издѣлия. Капитанътъ, превъзходенъ командиръ и морякъ, и въ добавка — превъзходенъ човѣкъ, се отличаваше съ бодъръ, веселъ характеръ и на всичко гледаше откъмъ добрата страна. Наричаше се Осборнъ. Първиятъ помощникъ — Мекинтошъ — шотландецъ, бѣше грубъ, раздразнителенъ, но се отнасяше строго къмъ своитѣ обязанности. Капитанътъ му довѣряваше, но не го обичаше.

Не е необходимо да се говори за матрозитѣ. Ще се каже само че бѣха тринадесетъ човѣка — недостатъчно число за такъвъ голѣмъ корабъ.

II

Бащата на Вилиамъ, г-нъ Сигревъ, имаше кантора въ Сидней, главниятъ градъ на Нови Южни Вилисъ. Сега, следъ тригодишенъ отпускъ се връщаше обратно съ цѣлото си семейство. Той бѣше купилъ отъ правителството голѣма площъ земя и получаваше голѣмъ доходъ отъ развъждането на добитѣкъ. Презъ време на пребиването му въ Англия, имението се управляваше прекрасно отъ неговия управителъ. Сега Сигревъ носѣше много нѣща, необходими за домакинството.

Г-жа Сигревъ бѣше приветлива жена, но не се отличаваше съ добре здраве. Вилиамъ, най-голѣмиятъ отъ децата, бѣше уменъ и веселъ Братъ му Томасъ, шестъ годишно момче, поразяваше съ необмисленостъта си, но изглеждаше много мило дете. Сестра имъ Каролина бѣше навършила 7 години, а малкиятъ здравенякъ Албертъ нѣмаше още и година; за него бдѣше млада негритянка, която дойде въ Сидней отъ носъ Добра Надежда и отпжтува за Англия, заедно съ семейството Сигреви. Следъ като споменахме за всички, които се намираха на кораба „Велики Океанъ“, да споменемъ нѣщо и за дветѣ овчарски кучета на г. Сигревъ и за малкото пале на капитанъ Осборнъ.

Вълнението утихна чакъ на четвъртия день. Духаше слабъ вѣтрецъ. Г-жа Сигревъ седѣше на кормилната часть. До нея бѣха мжжътъ и децата ѝ. Следъ малко се приближи капитанъ Осборнъ.

— Е, Томи, — попита той, — доволни ли сте че утихна бурята?

— Все едно ми бѣше, — се отзова Томи, — само разлѣхъ супата си. А Юнона падна отъ стола, заедно съ малкото; татко ги вдигна...

(Следва)